

gen af flige Folketester, og jeg vilde for mit Vedkommende sætte særlig Pris paa, at man ikke her optog Bestemmelser, som synes mig ikke absolut nødvendige for Helligdagens Fred; thi holdes de paa affides liggende Steder, ser jeg ikke, at det kan forhindre Andre i at holde Helligdagen, som de selv finde for godt. Derfor vil jeg foretrække den Redaktion, som findes i det foreliggende Lovforslag, uagtet jeg, som sagt, kunde ønske enkelte Ændringer, som imidlertid ikke foreligger. — Der er til § 5 ligeledes stillet Ændringer, som forekomme mig at gaa for vidt, idet man, som jeg allerede har antydet, vil forbyde enhver Skydning. Derved forhindrer man, at Døvelser, som jeg dog tror, at man, selv om man ikke sympatiserer saa stærkt med Folketester, ellers maa sætte Pris paa, kunne finde Sted, og gjør ikke overordentlig vanskeligt for Skytteforeningerne at bestaa. Der er en anden Bestemmelse, som man ligeledes har tilføjet, og det er den, at Sagt i det Hele ikke maa finde Sted, medens der i det oprindelig forelagte Lovforslag stod „Sagt i større Selskaber“ og i det fra Folkethinget komne Forslag „Sagt i Selskaber“. Jeg kan jo nok tænke mig, at Sagt, selv af en Enkelt, kan virke forstyrrende, naar den foregaar i Nærheden af en Kirke; men naar den foretages i en vis Afstand, i en affides liggende Stov eller paa Heden, maaste i mange Miles Afstand fra Kirken, kan jeg ikke tænke mig, hvorledes den skulde virke forstyrrende paa Gudstjenesten eller hindre Andres Fred. Jeg frygter næsten, at man vil forbyde det af andre Grunde, at man vil forbyde det, fordi, som det er bekjendt for Alle, Krybskytteri særlig florerer om Søndagen; men mig forekommer det ubehøvet at benytte en Lov, der handler om Helligdagens Fred, til at træffe Bestemmelser om Krybskytteri. Dertil kommer, at selv om jeg kunde finde, at dette var i sin Orden, er det for mig i højeste Grad støvende, at man vil forbyde den, der har en virkelig Ret til at jage, en Sagtret, at udøve den, naar den kan udøves uden Forstyrrelse for Gudstjenesten eller Andres Fred og Ro, blot for at forhindre dem i at jage, som ikke have Ret dertil. Det er, synes det mig, at gaa for vidt. Jeg vil derfor ogsaa i denne Retning foretrække det Forslag, der foreligger fra det andet Thing.

Gl. Johansen: Af de Ændringsforslag, der af Udvalget ere stillede til det fra det andet Thing foreliggende Lovforslag, er der især to, som for mig ere meget vigtige, og hvortil jeg kunde ønske at knytte nogle Bemærkninger, nemlig Forslagene under Nr. 5 og 6 til § 7. Det ærede Mindretal har ligefrem foreslaaet, at der i den Tid, som er angiven i § 1, ikke maa afholdes offentlige Forsamlinger i verdslige Tiemed, og jeg skal indrømme den ærede Didsfører for Mindretallet, at fra hans Standpunkt er denne Fremgangsmaade ogsaa aldeles konsekvent. Jeg har imidlertid

en Opfattelse, der er aldeles modsat hans, idet jeg mener, at den Ret, Borgerne have til at samles i verdslige Tiemed i Forsamlinger og til andre Sammenkomster, maa i Genhold til Grundlovens § 88 være aldeles ubegrænset, dog med den Begrænsning, som Grundloven fastsætter. Forslaget er jo i Øvrigt ikke saa forunderligt efter den Motivering, det ærede Medlem gav det, idet han gif ud fra, at de Forsamlinger, der afholdes, bringe forholdsvis en saare ringe Nytte. Det glædede mig at høre, at den sidste ærede Læser har en anden Opfattelse af de Møder, der holdes omkring i vort Land, og det er mig hjært, at jeg kan spare at udtale mig videre herom, da den sidste ærede Læser imødegif det ærede Mindretals Opfattelse saaledes, som jeg vist ikke kunde have gjort det. Det skulde være mig hjært, om det ærede Mindretal vilde se noget mildere paa de Møder, der afholdes rundt i Landet. Det ærede Medlem vil forstaa, at jeg efter min Betragtning af Grundlovens § 88 selvfølgelig ikke kan støtte Ændringsforslaget under Nr. 5 til § 7. Det Forslag, som Udvalgets Flertal har stillet under Nr. 6 til samme Paragraf, anerkjender ganske vist i Principet min Opfattelse, thi naar Udvalgets Flertal finder, at Befolkningen har Ret til at samles til Møder i verdslige Tiemed endog samtidig med, at der er Gudstjeneste, saa anerkjender den i Principet, at Befolkningen har en Ret til at afholde saadanne Forsamlinger, altsaa ere vi enige i Principet. Derimod skal jeg ikke negte, at den Æffattelse, Ændringsforslaget har, staar for mig lidt utydelig. Vel kan jeg meget godt forstaa Meningen deraf; men jeg kan ikke finde den ganske rigtig. Naar man f. Ex. tænker sig, at i et Pastorat, hvor der er to Kirker, afsluttes Gudstjenesten i den ene omtrent Kl. 11—11½, saa kan der i dette Sogn afholdes en verdslig Sammenkomst Kl. 11½, hvorimod man i det andet Sogn i Følge Flertallets Bestemmelse er afholdt fra at samles den Dag. Det er for mig noget Mærkeligt; men jeg skal indrømme, at i Sammenligning med Forslaget under Nr. 5 er der en Forskel, og jeg agter selvfølgelig at stemme for Flertallets Forslag i den Forventning, at naar Lovforslaget kommer tilbage til det andet Thing, vil den ærede Minister og Folkethinget kunne komme overens om en noget anden Æffattelse, som da Landstthinget ogsaa maatte kunne gaa ind paa. Det foreliggende Lovforslags § 7 er imidlertid for mig klar, og de Herrer ville kunne forstaa, at jeg i Følge min Opfattelse af Grundlovens § 88 ikke kan Andet end finde den korrekt. Det siges jo der, at til den i § 1 nævnte Tid maa offentlige Forsamlinger ikke afholdes i saa umiddelbar Nærhed af Folketirkens Kirker og Bedehuse, at Gudstjenesten paa disse Steder derved kunde forstyrres, og det er der vist Ingen af os, der ønsker, at Gudstjenesten skal forstyrres, — tværtimod. Men jeg kan ikke forstaa, at Forslaget